

Arrest

nr. 220 971 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Cabudare, gelegen in de provincie Lara. U bent christen.

In het begin van 2013 besloot u de oppositie te ondersteunen omdat u het niet eens was met de politieke situatie in uw land. U begon deel te nemen aan marsen en manifestaties. Naar aanleiding hiervan werd uw moeder bedreigd op haar werk. Ze zeiden haar dat ze niet mocht deelnemen aan marsen of manifestaties tegen de regering, en dat ze moest stemmen voor de regering, anders zou ze haar werk verliezen. Bovendien zeiden ze haar dat ze moest zorg dragen voor u, omdat u gezien werd tijdens de protesten.

U groeide eind februari 2014 door naar de functie van woordvoerder in uw urbanisatie in Cabudare. De buurtbewoners vertrouwden u, en u nam steeds meer taken op, zoals het opzetten van wegversperringen, communicatie met de politieke verantwoordelijken en organiseren van bijeenkomsten van buurtbewoners. In de zogenaamde 'guarimbas' waarbij wegversperringen werden opgezet, had u een leidende rol. U bevond zich vooraan bij de manifestanten en u gooide met stenen en flessen. De nationale garde reageerde hierop met traangas en schiet hagel. Gedurende twee weken waren er dagelijks protesten. In maart 2014 kwamen de nationale garde en de politie naar uw urbanisatie. Er was een lid van de nationale garde gewond geraakt en naar aanleiding daarvan wilden ze enkele leiders vragen stellen over wat er gebeurd was. U werd hierover gewaarschuwd door uw buur A. (...), een militair, waardoor u niet thuis was op dit moment. Daarnaast zei uw buur dat men bij de overheid wist over uw rol tijdens de 'guarimbas' en hij zei dat u moest oppassen. De 'guarimbas' gingen er steeds gewelddadiger aan toe, en u kon zich niet meer vinden in deze werkwijze. Eind mei 2014 stopte u uw engagement.

Vanaf het moment dat u stopte met uw actieve rol, werd u bedreigd door uw medemanifestanten. Ze zeiden dat ze u in de gaten hielden en dat u geen informatie mocht delen over de organisatie van de 'guarimbas'. Als u dat wel zou doen, dan zouden ze u iets aandoen. U besloot omwille van deze bedreigingen Venezuela te verlaten.

U verliet Venezuela in september 2014. U ging naar Colombia, waar u legaal verbleef als toerist. U reisde enkele keren naar Venezuela om uw legale status als toerist te kunnen behouden en verbleef er in jullie huis. In juli 2016 keerde u terug naar Venezuela om een werkvisum voor Colombia te verkrijgen. Dit visum werd u geweigerd. In november 2016 reisde u naar de Dominicaanse Republiek. U werd tweemaal geconfronteerd met een diefstal. Toen u genoeg financiële middelen had verzameld reisde u op 26 maart 2019 naar België vanuit Punta Cana. U wilde doorreizen naar Barcelona, maar u werd in Zaventem tegengehouden door de luchthavenpolitie op 27 maart. U stelde naar Spanje te reizen voor toeristische redenen en om familie te bezoeken. U werd de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd omwille van een onduidelijk reismotief. U besliste daarop om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw vervallen paspoort, negen internetartikels, drie printscreens van een gesprek met uw moeder op facebook en zes filmpjes neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vast te stellen. U verklaarde dat u na verloop van tijd doorgroeide tot woordvoerder van de protesten in uw urbanisatie, samen met nog vier andere jongeren (CGVS, p. 8, 11-12). U verklaarde omwille van uw rol te worden bedreigd door de overheid (CGVS, p. 9, 16). Gevraagd naar hoe u werd bedreigd, verklaarde u dat de belangrijkste bedreiging die aan het adres van uw moeder was (CGVS, p. 16). Uw moeder werkte bij de overheid, met name de sociale zekerheid, en men had haar gezegd dat ze moest zorgen voor haar oudste zoon omdat geweten is dat hij deelneemt aan protesten (CGVS, p. 8). Bovendien mocht ze niet deelnemen aan marsen tegen de regering en moest ze regeringsgezind stemmen, zo niet zou ze haar werk verliezen (CGVS, p. 8). U stelde echter dat uw moeder ondertussen op pensioen ging en een maandelijks pensioen ontvangt (CGVS, p. 5), wat de ernst van deze voorgehouden bedreiging ondermijnt.

Daarnaast haalde u aan dat een buur, die tevens militair was, wist dat u deel uitmaakte van de manifestaties, u zei dat uw naam gevallen was en dat u goed moest oppassen of u zou worden gevangen genomen worden (CGVS, p. 16). Deze uitspraak kan bezwaarlijk beschouwd worden als een bedreiging van de overheid, te meer omdat u zelf aanhaalde dat deze buur het beste met u voorhad (CGVS, p. 16). De woorden van uw buur kunnen niet beschouwd worden als een bedreiging van de overheid aan uw adres. Verder haalde u aan dat dezelfde buur u waarschuwde over een huiszoeking die zou plaatsvinden naar aanleiding van een gewond lid van de nationale garde tijdens de manifestaties (CGVS, p. 16). De politie zou enkele personen hebben willen verhoren in verband hiermee. Volgens uw verklaring is dit echter een excuus om u niet nerveus te maken (CGVS, p. 16). Dat de politie onderzoek zou willen doen naar een lid van de nationale garde die gewond geraakte is niet onaannemelijk. Volgens uw verklaringen werd er geen geweld gebruikt in uw huis, en u bent evenmin op de hoogte van geweld tegen anderen naar aanleiding van het bezoek (CGVS, p. 16). Het CGVS is van oordeel dat zulk feit niet kan worden beschouwd als een bedreiging aan uw adres. Ten slotte zou de overheid u bedreigd hebben tijdens manifestaties dat u zou worden gearresteerd en dat u zou worden berecht (CGVS, p. 16). In het kader van een manifestatie die, zoals u beschrijft, gewelddadig kon zijn, is het niet onaannemelijk dat de overheidsdiensten zeggen dat ze de manifestanten zouden arresteren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op geen enkele manier dat deze woorden rechtstreeks aan u gericht waren, in tegendeel zelfs, u verklaarde dat ze naar ons riepen (CGVS, p. 16). Al deze elementen in acht genomen moet worden geconcludeerd dat deze feiten niet beschouwd kunnen worden als voldoende ernstige bedreigingen aan uw adres.

Daarnaast zou u geconfronteerd zijn geweest met bedreigingen van uw voormalige medemanifestanten. Nadat u gestopt was met uw deelname van de protesten en wegversperringen, zeiden de anderen waarmee u de wegversperringen organiseerde dat u een lafaard was, en dat u moest oppassen om geen informatie te delen met anderen (CGVS, p. 9, 15). Dat men u zou waarschuwen om geen informatie te delen over de organisatie van de wegversperring is aannemelijk, gelet op hun actieve rol zouden er immers voor willen zorgen dat hun organisatie niet in het gedrang zou komen. Volgens uw verklaringen bedreigden ze u met fysiek geweld (CGVS, p. 15), nochtans hebben ze geen geweld tegen u gebruikt. In tegendeel, u werd steeds met respect door hen behandeld (CGVS, p. 15). U haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat ze u in een vlaag van euforie zouden slaan of u zouden doden (CGVS, p. 15). Dat u er steeds op werd gewezen geen informatie te delen en op te passen wat u deed, is geen bedreiging. U lijkt met uw bewoordingen de feiten zwaarder voor te stellen, aangezien het louter gaat om een waarschuwing. Deze feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd.

Bovenstaande vaststellingen worden bevestigd door uw eigen acties. U keerde tijdens uw verblijf in Colombia enkele keren terug naar huis, waarbij u de laatste keer ongeveer vier maanden verbleef in het huis waar u altijd heeft gewoond in Cabudare (CGVS, p. 10, 16-17). U verklaarde dat uw buur een informant was, die u op de hoogte hield of u veilig was of niet (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk herhaaldelijk zou zijn bedreigd door zowel de overheid en uw medemanifestanten, kan worden aangenomen dat u niet zou zijn teruggekeerd naar het huis waar u altijd had verbleven. Uw medemanifestanten en de overheid wisten immers waar u woonde. Dat u in dat geval zou vertrouwen op een buur die u op de hoogte hield, is evenmin aannemelijk. De pesterijen en de psychologische terreur afkomstig van uw medemanifestanten in deze periode, zijn overdreven (CGVS, p. 17). Het is mogelijk dat ze u zeiden dat u geen collega meer was van hen, en dat ze vonden dat u laf was en niet verdiende dat u bij hen woonde (CGVS, p. 17). Dit kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige bedreiging, laat staan als pesterij of psychologische terreur.

Verder kan aan uw vrees om te worden opgepakt op de luchthaven in Venezuela geen geloof worden gehecht, aangezien u reeds verscheidene keren het land heeft verlaten met uw Venezolaans paspoort. Zo reisde u in september 2013 naar Madrid en in mei 2014 naar Lissabon, volgens uw verklaringen omdat u problemen had en dat u een mogelijke vlucht uit het land wilde onderzoeken (CGVS, p. 3). Dat u reeds in 2013 en in 2014 de mogelijkheid had om in een Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit heeft nagelaten te doen, benadrukt eens te meer het niet-zwaarwichtig karakter van uw vluchtmotieven, te meer omdat uw verzoek om internationale bescherming vandaag op dezelfde motieven is gebaseerd. Bovendien kon u tijdens uw reizen naar Madrid, Lissabon en Colombia ongestoord het land verlaten en binnenkomen met uw paspoort, wat aantoonde dat u bij de Venezolaanse overheid niet geseind staat als te arresteren persoon.

Daarnaast verklaarde u een normaal leven te willen dat u wilt blijven studeren en een vrij leven hebben (CGVS, p. 17). Doorheen het persoonlijk onderhoud maakt u een aantal keer melding van uw doel om in België te studeren, en dat u zelfs twijfelde om een studentenvisum aan te vragen (CGVS, p. 10, 17, 18). Dit wijst erop dat uw voorgehouden vluchtmotieven niet de voornaamste reden waren om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en benadrukt het economische karakter van uw vlucht uit Venezuela.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat noch de Venezolaanse autoriteiten noch uw voormalige medemanifestanten u zullen vervolgen bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. De door u aangehaalde vervolgingsvrees wordt derhalve niet gegrond bevonden.

Daarnaast kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw vervallen paspoort toont aan dat u voor uw huidige paspoort reeds in het bezit was van een paspoort, waar u mee reisde. Dit wordt niet betwist.

De negen internetartikels werd opgezocht op het internet toen u reeds in België verbleef (CGVS, p. 14). Op de foto's die de artikels vergezellen bent u niet te zien, noch wordt er in de artikels verwezen naar de persoonlijke problemen die u zou hebben gekend. De artikels tonen louter aan dat er protesten plaatsvonden in de regio waar u vandaan komt, waar niet aan wordt getwijfeld.

De zes filmpjes werden door u afgehaald op het youtube op het moment dat u reeds in België verbleef (CGVS, p. 14). Deze filmpjes zijn vrij toegankelijk tot eenieder die ze wilt afhalen van youtube, en staven geenszins uw rol of aanwezigheid tijdens de protesten.

De drie printscreens van een gesprek met uw moeder op facebook tonen louter aan dat u in contact bent met uw moeder. Uw moeder spreekt over de algemene veiligheidssituatie in het land, maar haalt niets aan over de persoonlijke problemen die u zou hebben in Venezuela. De algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst is gekend bij het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Ter terechtzitting kaart verzoekende partij de recent sterk evoluerende veiligheidssituatie in Venezuela aan.

De Raad stelt vast dat verwerende partij voor wat betreft de veiligheidssituatie zich beroept op haar COI van 4 april 2019. Ter terechtzitting geconfronteerd met de mislukte staatsgreep van 30 april jongstleden die met veel machtsvertoon en het inzetten van pantservoertuigen werd neergeslagen, waarvan uitgebreid verslag werd gedaan in de internationale media en die door verwerende partij wordt erkend, kan verwerende partij geen zicht bieden op de actuele veiligheidssituatie na de dramatische gebeurtenissen van eind april en de eerste dagen van mei.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT